

VRAŽDA V KRÁLOVSKÉM DIVADLE

ADA MONCRIEFOVÁ

VYŠEHRAĐ

Vražda v Královském divadle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Ada Moncrieffová
Vražda v Královském divadle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ADA MONCRIEFOVÁ

VRAŽDA
V KRÁLOVSKÉM
DIVADLE

ADA MONCRIEFOVÁ

VRAŽDA
V KRÁLOVSKÉM
DIVADLE

PŘELOŽILA MICHAELA PONOCNÁ

VYŠEHRAĐ

Copyright © Ada Moncrieff, 2022

First published as MURDER AT THE THEATRE ROYALE in 2022 by Vintage.

Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

Translation © Michaela Ponocná, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-3022-4

ISBN e-knihy 978-80-267-3025-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3030-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3031-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Cesta životem předznamenává určité konce,
ke kterým člověk musí dojít, jestliže na ní setrvá.

Charles Dickens, *Vánoční koleda*

1.

Prosincová obloha už nějakých šest dní chrlila na londýnské ulice sníh s deštěm a zlomyslně házela kroupami po těch, kdo byli natolik odvážní – nebo pošetilí, že se strkali na chodnících ve snaze najít dokonalý vánoční dárek. V tento konkrétní den, 22. prosince, se však zdálo, že nebeská baň svou zlou vůli vůči obyvatelům města již vyčerpala. Místo toho nabídla Londýnu to nejsezonnější zboží: oslnivě čistou sněhovou pokrývku. Na okenních tabulích redakce listu *Daily Chronicle*, v níž trylkovaly psací stroje a zurčely rozhovory – některé tlumené, jiné unavené, mnohé další báječně bezvýznamné –, se usadily sněhové vločky.

Jeden takový rozhovor se odehrával v kanceláři šéfredaktora Martina Hallidaye, naneštěstí pro jeho účastníky však nepojednával o ničem bezvýznamném a byl obtěžkán prací. Dva protivníci seděli – jeden shrbený v póze vyjadřující, jak ho ten zdoluhavý dialog obtěžuje, druhý nepohodlně usazený v poloze, která měla vyzařovat profesionalitu a klid – na opačných stranách velkého mahagonového stolu. Ten byl posetý divokým nepořádkem v podobě starých i nových vydání a různými nevysvětlitelnými tretkami (lupa a pírkó vždy představovaly největší záhadu) a za ta léta už nesl tíhu nejedné důvěrné rozmluvy mezi Hallidayem a nespokojenými zaměstnanci. V tuto chvíli však byl svědkem rozhovoru, jehož následky budou patrné po mnoho dalších let.

„Není to nic osobního, Kingová – Jenkins je prostě skrz naskrz novinář,“ vysvětloval Martin Halliday, levou rukou si líně pohrával s gumičkou, zatímco tou pravou smetal ze stolu drobky z vánočního koláče. „Ten humbuk kolem zaměstnanců prádelny minulý měsíc – Jenkins získal toho sólokapra díky svým kámošům od policie. Ti ožralové, co natáhli bačkory v Soho – Jenkins byl u toho, dal mu vědět ten urozený pán od *Tří chrtů*. Nemluvě o tom, že vyčenichal to nahnílé jablko ve Westminsteru dřív, než bys řekl švec. Je to zkrátka honicí pes, Kingová, novinář do morku kostí.“

Daphne Kingová mlčela, s očima upřenýma na muže středního věku před sebou a rukama pevně založenýma na prsou si dovolila letmý záblesk jízlivého pobavení, který se jí mihl v obličejí. V tu chvíli mohla říct tisíc a jednu věc a později si bude nemilosrdně vyčítat, že neřekla ani jednu. Možná by Martina Hallidaye zajímalo, že to byl *její* kontakt v prádelně, jenž informoval ji a Jenkinse o skandálu, který se před několika týdny dostal na titulní stránky novin. A Halliday by opravdu měl vědět, že Jenkinse postrčil na cestu, jež vedla k jeho senzačnímu článku na první straně, *Daphnein* instinkt ohledně těch vražd v Soho. Fakt, že za oním odhalením ve Westminsteru ve skutečnosti stojí nos *Daphne Kingové* na nechutné neřesti – bravo! –, může vyvolat nedůvěru. Je přece možné, ano, možné, že Martin Halliday jako šéfredaktor celostátních novin by Daphne poděkoval za to, že mu osvětlila pravou povahu jeho hvězdného reportéra. Jamie Jenkins, s celou svou inteligencí a nedostatkem morálky, totiž strávil posledních šest měsíců tím, že se jako vytáhlý, špatně živený sup vrhal po každé stopě, k níž mu Daphne hloupě, naivně, *idiotsky* umožnila přístup.

Avšak místo aby svého šéfa obšťastnila velkolepým vyprávěním, ve kterém by obsadila Jenkinse do role podlého chytáka a sobě přisoudila úlohu podceňovaného génia, Daphne dál mlčela. Pět let práce pro Hallidaye jí poskytlo dostatek

důkazů o tom, že ženy, jež se živí kyselými hrozný, nejsou mezi zdmí – ani na stránkách – listu *Daily Chronicle* oblíbené. Vánoční večírek, který se konal v redakci předchozího večera, byl pro Daphne cvičením v sebeovládání. Poplácávání po zádech a chvástání Jamieho Jenkinse a jeho kumpánů bylo vždy těžko stravitelné, ale nikdy tolik, jako v doprovodu vlažného svařeného vína a studených sendvičů s nakrájeným hovězím jazykem. Daphne se zdržela jen tak dlouho, aby si vyslechla Jenkinsův nechutně sebechvalný projev (pokud se hrubě nemýlila, pracně přirovnával své nekončící hledání pravdy a spravedlnosti k pouti pokorných pastýřů hledajících Ježíška), načež do sebe spěšně hodila víno a utíkala na autobus domů. Podle toho, jak dnes ráno vypadala redakce i její obyvatelé, zábava pokračovala ještě dost dlouho po Daphneině odchodu.

Halliday měl oči neklamně podlité krví a s každým namáhavým nádechem a výdechem z něj byla přes stůl zřetelně cítit brandy. Zjevně si oslavu užil a nyní nesl následky. Pod nosem mu poněkud zplihle visel neupravený knír, a jak seděl shrbený v křesle, bylo mu jasně vidět břicho. Netrpělivě se přehraboval novinami na stole, až se zastavil u jednoho konkrétního výstisku, otevřel ho na jedné dvoustraně a hodil ho po Daphne.

„Noviny jsou jako živé, dýchající zvíře, Kingová. Tygr, chcete-li. Stejně jako u tygra, i všechny jejich... jednotlivé části slouží svému účelu,“ začal. Daphne se zamračila. Přemýšlela, jakou cestou se toto přirovnání asi bude ubírat. „Takže reportéři – Jamie a jemu podobní – to jsou naše drápy, naše zuby. Jsou nepřátelští, nemilosrdní. Kdežto vy, teto Sally, vy jste... vy jste zkrátka milé, teplé... chlupaté bříško. Utěšující, uklidňující, útulné.“

Obratnost v zacházení s metaforami nikdy nepatřila k Hallidayovým silným stránkám a tento záhadný proslov toho byl dalším důkazem, pokud nějakého vůbec bylo zapotřebí. Daphne pohlédla na stránku, k níž nasměroval její pozornost. Samozřejmě šlo o stranu devatenáct, věnovanou absurdně

populární „tetě Sally“ z *Chronicle*. Tuto roli Daphne zastávala už příliš dlouho: z toho, co začalo jako veselý skřivánek, se nyní stal poněkud těžkopádný albatros. Daphne samu sebe překvapila talentem rozdávat moudra a vést čtenáře k řešení jejich problémů – ať už domácích (jak odradit mravence, aby se vám neuhníždili v kuchyni?), emocionálních (ale co mám dělat s Shirley, naší novou sousedkou, která nám z nevysvětlitelných důvodů pořád vyměňuje lahve s mlékem?), občas i fyzických (ty otlaky na palci ještě nezmizely!).

Zásadním obratem se pro Daphne stal případ Sázející komtesy. Před rokem, možná před rokem a půl, začaly přicházet dopisy. Nesly se v podivném, strojeném duchu. Nešlo o nic hmatatelného, ale Daphne přesto měla určité tušení: tu a tam obsahovaly nezvyklé slovní obraty či archaické idiomy. Dopisy chodily tak tři týdně, nepodepsané. Nebyly natolik srozumitelné, aby si zasloužily zveřejnění, ale něco na nich Daphne přimělo, aby si je nechala. Když je znovu pročítala, začala v nich objevovat jisté vzorce: byl v nich kód, zpráva skrytá, přitom všem na očích. Volání o pomoc. Daphne si dala dvě a dvě dohromady a uvědomila si, že pocházejí od Lucretie Hallenstropové, známé jako Sázející komtesa nebo také Unesená dědička, jejíž zmizení už několik týdnů plnilo titulky novin. Daphne kontaktovala se svými zjištěními policii a tradá: záhada Sázející komtesy byla vyřešena. Dědička později vysvětlila, že nejmladší člen bandy únosců – poněkud zaraženě vyhlížející chlapík s neposlušnými vlasy – se do ní tak trochu zakoukal a nechal se jí okouzlit, aby pašoval její dopisy ven v domnění, že doručuje vzkazy komtesině churavějící babičce.

Jakmile se rozkřiklo, že si teta Sally dopisuje s Lucretií Hallenstropovou, a vešla ve známost slova samotné komtesy, „už léta sleduji, jak je moudrá; věděla jsem, že jí mohu věřit, že mě najde“, popularita sloupku dosáhla nedozírných výšin. Hospodyňky po celé zemi tetu Sally svorně zbožňovaly

a zoufale toužily po jejích radách. Martin Halliday nemohl uvěřit svému štěstí: do klína mu spadl zlatý důl. Daphne se však ke své roli stavěla čím dál rozpolceněji. Pátrání po Hallenstropové v ní probudilo chuť na vzrušující, riskantní honičky. Už jí nestačilo radit Barbaře z Basingstokeu, že šmouhy od rtěnky na manželově límci jsou možná známkou nějakých lumpáren. Toužila odhalovat další nekalé činy. Vrazi a zloději a organizovaná loupež: tam by mohla skutečně zazářit, cítila Daphne Kingová.

Pohlédla na novinový sloupek před sebou, který se zabýval tím, zda oběd v podobě kuřete na studeno s vínem představuje vhodné pohoštění, když vás navštíví tchyně. Navzdory slavnému případu Sázející komtesy Halliday nadále odmítal ustoupit od své politiky ohledně anonymity tety Sally. Žádná fotka Daphne v podtitulku, jen silueta ženy v šviháckém cylindru, se sklenkou martini v ruce. Halliday byl toho názoru, že teta Sally by měla zůstat postavou, jejíž pragmatičnost jde ruku v ruce s její tajuplností. Jinými slovy, anglické ženušky by měly být povzbuzovány k tomu, aby věřily, že se nad jejich strastmi zamýšlí sympatická, společenská dáma, která si možná právě prohlíží jejich dopisy v oranžérii grošované sluncem, poté co jí komorník právě naservíroval lehkou snídani. Rozhodně to je lepší, než kdyby věděly, že se jejich dopisy ve skutečnosti zabývá svobodná sedmatřicátnice, jež si pronajímá pokoj v penzionu v Camberwellu. Takže, anonymita.

„Já... já to všechno chápu, Martine, opravdu,“ začala Daphne a přinutila se vykouzlit na tváři zdvořilý úsměv, díky němuž přečkala už nejednu bouři. „Ale jestli můžu být upřímná, Jenkins je tady celých pět minut, zatímco já pro vás pracuju už pět let –“

„A během těch pěti let jste dokázala, že umíte dobře psát, Kingová, opravdu, a máte v zásobě pěknou řádku praktických rad pro všechny ty zoufalé hospodyňky a bezradné dívky, které potřebují vaši pomoc. Ta nenápadná Daphne Kingová

z roku 1930 nám sotva dokázala přinést čaj, aniž by ho rozlila. Nenahnala by strach ani huse. A podívejte se na sebe teď. Daphne Kingová z roku 1935 umí krásně zacházet se slovy. Nebýt vás, naše čtenářky by pobíhaly po světě jako bezhlavé slepice.“ Hallidayův hlas byl lichotivý, jeho přání zbavit se Daphne jasně patrné z četných pohledů, jež vrhal nad její hlavu, kde se hodinová ručička na nástěnných hodinách se stříbrným ciferníkem pomalu blížila k jedenáctce.

Daphnein úsměv jen nepatrně zakolísal, neboť byla zvyklá na opakované používání slov vyjadřujících ženskou bezmoc v souvislosti s její kariérou.

„A já jsem vám za to všechno vděčná, Martine, to přece víte. Ale znovu budu upřímná: jsem trochu... no, mám pocit, že bych možná potřebovala nějakou změnu. Nejsem si úplně jistá, zda v sobě dokážu najít dostatek nadšení, abych ještě jedné Maud z Bagshotu poradila, jak vypěstovat dokonalou begonii, nebo další Gladys z Wooltonu řekla, co dělat, když má její manžel podivné představy o suflé. Jestli se mám prosadit, udělat si jméno, jako jste to dokázal vy –“ Daphne věděla, že rozumné použití lichotek přinese ovoce, „pak musím rozšířit své pole působnosti, roztáhnout křídla, přidat další strunu na svůj luk.“ Daphne se usmála.

Hallidayova gumička prolétla kanceláří a on Daphne významně pohrozil prstem. „Vidíte, Kingová, všechnen ten váš krásný květnatý jazyk – kvůli tomu vás potřebujeme. Kdybyste psala o grázlech a pouličních živlech, otravovala advokáty, ať vám poskytnou nějaké pikantnosti, a pronásledovala kriminálníky, aby vám dali tipy – obávám se, že by to prostě nebudilo důvěru. To povýšení dostane Jenkins, a to je moje poslední slovo v této věci.“

„Pak možná... možná nadešel čas, aby si teta Sally oprášila kufřík a rozloučila se s *Chronicle*.“ Daphne upřela na Hallidaye oči. Nemohla popřít, že to je riskantní manévr. Ale Daphne si riziko spočítala a dospěla k závěru, že situace hraje v její

prospěch. Halliday si vybudoval kariéru díky houževnatosti, průbojnosti a jistému množství falše, pokud se vyskytla nutnost (nebo spíš příležitost). Hrdě se řídil zásadou, již rád sdílel se svými zaměstnanci: dobrý novinář by se nikdy neměl bát zabřednout do bahna, aby získal dobrý příběh, protože dobrý novinář by měl mít doma dobrou ženu, která z něj pak to bahno spláchne. Daphne, jež zcela zřejmě neodpovídala Hallidayově definici dobrého novináře, se však rozhodla, že nastala chvíle ukázat, jak houževnatá – a potenciálně průbojná – dovede být.

Halliday měl znepokojivý zvyk kroutit si knír, když měl hlad nebo byl nervózní, a zbytky čehosi na jeho límci, co vypadalo jako hnědá omáčka, dovedly Daphne k závěru, že hlady ještě nestrádá. Jsou to tedy nervy. Daphne si dovolila nenápadný úsměv. Pokud je Halliday nervózní, znamená to, že se ve svém odhadu nemýlila. Teta Sally se zasloužila o ohromující nárůst počtu prodaných výtisků a Daphne nejednou zaslechla, jak si ženy – ve frontě na autobus nebo u nedalekého stolu v čajovně Lyons – povídají o její nejnovější moudré radě. Stala se z ní mírně řečeno senzace. A vyřadit ji z provozu prostě nešlo. Halliday se zamračil a nedbale si přejel rukou po řídnoucích vlasech.

„Víte co, zastihla jste mě v dobré náladě, Kingová. Fabian le Prince chytil nějakého bacila, nejspíš si včera v noci dal u J. Sheekeyho ústřice pochybné kvality,“ řekl Halliday, zvedl se ze židle a otočil se, aby přejel pohledem čím dál malebnější scénérii za oknem. „Takže kulturní sekce má o jednoho člověka míň. Měl navštívit Chestera Harrisona a jeho ženu Theodoru – jak se jenom jmenuje, tu francouzskou herečku, z doby před pár lety. Svého času byla dost oblíbená. Ale natočila pár příšerných filmů. Theodora D'Arbyová! Ani jednoho nejspíš nemůžete pamatovat, Kingová.“

Daphne pobaveně zvedla obočí. Theodora D'Arbyová nebyla o nic víc Francouzka než Fabian le Prince – nebo, abychom

upustili od jeho pseudonymu, Frank Price. Daphne si odjakživa myslela, že k lidem od divadla s jejich zálibou v absurdních jménech a povýšenosti je třeba přistupovat obezřetně.

„Jsou zpátky v Londýně, zjevně aby uvedli svůj velký comeback. Objeli všechna obvyklá místa – Reading, Scarborough, Blackpool – na co si jen vzpomenete. Londýn je jejich poslední zastávka, velké finále,“ pokračoval Halliday. „Samozřejmě, že *Standard* o tom už uveřejnil ty svoje provokativní čmáranice – z pera Tyrona Bridge. Podle všeho turné neprobíhá úplně... hladce. Tu a tam se objevilo pár pocuchaných peříček. Hádky kvůli kyticím, roztržky při děkovačkách. Málem prý došlo k nehodě s jevištními kladkami. Le Prince byl jasný adept na článek ze zákulisí, a teď zvrací v posteli, místo aby se věnoval svým hostům u večeře na Shaftesbury Avenue. Není to sice sólokapr, co by vám vynesl Pulitzerovu cenu, to uznávám, ale taky to nejsou... begonie a suflé.“ Halliday chaoticky zamával rukama, jako by odháněl ty ženské starosti. „Pomohla byste nám z bryndy – le Prince se měl za půl hodiny setkat v Královském divadle s D'Arbyovou a Harrisonem, aby dali řeč a pak si udělali malou prohlídku divadla – nasáli, ehm, atmosféru. K tomu samozřejmě patří lístky do první řady na dnešní představení. Chcete to zkusit?“

Daphne vrhla na Hallidaye zmatený pohled. Opravdu jí to nabízí? Kdyby věděla, že to bude tak snadné, vyslovila by své nenápadné ultimátum už dřív. To nebylo potřeba žádné velké přemlouvání a přesvědčovací kampaň? Dostat darem koně byla pro Daphne vzácnost. Musí odvrátit oči, aby se mu nepodívala na zuby.

„No, já... Je to trochu složité. Dnes večer musím pádit na vlak, abych zajela za matkou a jejím podnájemníkem – tedy manželem – do Slough. Pozítří pak dorazí moje starší sestra s dětmi, je přece Štědrý –“

Daphne se zarazila: *Co to žvaníš, ty hloupá?* Copak by se Nellie Blyová, novinářská průkopnice a Daphneina osobní

hrdinka, omlouvala, že musí pospíchat domů za matkou? A hlavně, udělala by to ta bezcharakterní krysa Jamie Jenkins? Celé si to představila: dnes večer by si dala čaj s přehnaným množstvím mléka, musela by zdvořile poslouchat, jak Reg – bývalý podnájemník, nyní nevlastní otec – baví sebe a její matku historkami o šprýmech sázkařů, ujišťovala by máti, že ano, je naprosto spokojená, že má práci, a ne, nebyla by šťastnější, kdyby měla na ruce prstýnek a koláč v troubě. Na Štědrý den přijede Felicity s Daphneiným synovcem Tommym a neteřemi Jenny a malou Sarah. Ještě ani neměla příležitost nakoupit jim vánoční dárky, byla příliš zaneprázdněná snahou poradit svým čtenářkám, jak zařídit, aby jim nevyschl vánoční pudink, a provést je úskalími v podobě krutých spolužáků, kteří řekli jejich dítěti, že ne, Santa Claus neexistuje.

Byla rozhodnutá: letos si výlet do Slough zkrátí. Pojede tam až zítra, aby měla čas využít tuto nečekanou příležitost a také podniknout výpravu do Selfridges pro nezbytné dárky.

„Buďte tak hodný, Martine, a neberte ty moje bláboly v potaz. Nic by mi neudělalo větší radost než vydat se v tento předvánoční den do londýnského West Endu. Zdá se, že sezona pantomimy mě letos minula, takže mi návštěva divadla přijde vhod.“ Daphne energicky pokývla hlavou. To je ono, usoudila. Asertivní, rozhodná vystoupí ze stínu tety Sally a ukáže Martinovi, že ona, Daphne Kingová, je novinářka, s níž se musí počítat. „Můžete se na mě spolehnout. Konec konců, Kingová zastoupí Prince, jak příhodné.“

„A už je to tady zase, Kingová – ta vaše poetičnost je přesně to pravé. Možná vás nezavede přímo ke zločinům, ale přesto je to plus. A pozor, nedělejte si žádné iluze: pořád jste teta Sally, ale i ta si občas potřebuje protáhnout nohy a vyrazit do města.“ Halliday si protřel oči a pomalu se nadechl. „Když už jsme to vyřídili, buďte tak hodná a zaskočte mi k Luigimu pro ještě jeden sendvič se slaninou, ano? Po všem tom včerejším svařeném víně se cítím trochu mizerně. A taky si obstarajte

dnešní *Standard* – v článku Tyrona Bridge najdete pár šťavnatých drbů o těch dvou.“

Daphne se bude k tomuto okamžiku v myšlenkách vracet ještě řadu let. K okamžiku, kdy se rozhodla chopit se příležitosti, byť nepatrné, a ukázat, co v ní je. Možná by se mohla natrvalo připojit ke kulturní sekci, kdyby se dobře předvedla, dát navždy sbohem tetě Sally a nechat ji v klidu odpočívat na sladkém onom světě. Vyslechne si žvanění několika herců o divadelním umění, pár lehce zábavných anekdot o lapáliích v šatně a pak se vydá přečkat Vánoce s matkou a Regem.

Tohle mělo čekat Daphne Kingovou.

Kdyby ovšem nedošlo k té vraždě.

2.

Daphne vyplula z redakce *Chronicle* se vší radostí a optimismem bruslařky kroužící na kluzišti piruety. Za normálních okolností by se na tak pozitivní přístup dívala s podezřením a považovala by ho za naivní předzvěst nepěkného pádu a trapně promočených následků. (Jmenovitě: jejího nedávného cvičení ve „sdílení informací“ s tím mazaným podvodníkem Jenkinsem.) Cítila se však povzbuzená pocitem, že dělá něco, co má smysl, který se jí už nějakou dobu vyhýbal. Rozhovor s Martinem Hallidayem dal jejímu dni – její představě o sobě samé a o její budoucnosti – zcela novou podobu. Telefonát matce byl krátký a veselý: samozřejmě, že přijede, ale ne dnes. Možná zítra, možná na Štědrý den. A přiveze s sebou láhev sherry navíc, aby odčinila své zpoždění.

Teď jí připadalo, jako by ji vířící sníh objímal a hnal kupředu. Koupila si *Standard* od prodavače, jehož obvyklá hrubost se dnes snoubila s bohatým plnovousem Santy Clause. Místo tradičního nesrozumitelného zavrčení na znamení díky Daphne počastoval srdečným: „Šťastné a veselé, madam!“ Vánoce mají na lidi opravdu ten nejpodivnější účinek, pomyslela si.

Pod křehkým útočištěm deštníku (lepší časy měl už dávno za sebou a ona si v duchu poznamenala, že si v lednovém výprodeji v Debenhams musí koupit nový) Daphne svižně kráčela na autobusovou zastávku. Od cíle její cesty, Královského divadla na Great Windmill Street, ji dělila zhruba

míle jízdy. Daphne si spočítala, že trasa autobusu číslo 24 jí poskytne přibližně čtyřicet minut na to, aby se převtěla v osobnost, kterou předvede Theodoře D'Arbyové a jejímu manželovi Chesteru Harrisonovi: v kulturní a světaznalou ženu zvyklou na snídaně v hotelu Claridge's, martini v Ritzu a intelektuálské večírky v Bloomsbury.

V horním patře autobusu podrobila inspekci své odřené hnědé oxfordské šněrovací polobotky (podle katalogu firmy Littlewoods před třemi lety byly společenskou nutností), promočené podkolenky, jimž dávala přednost před punčochami (ty byly příliš náchylné k protržení, tudíž neekonomické), a plisovanou tmavomodrou sukni, jejíž lem vzdoroval četným pokusům o přešití. Daphne se zamračila. Svět lidí od divadla si potrpí na vzhled, to věděla. Role tety Sally nevyžadovala žádnou povrchní parádu: její naprostá anonymita byla jednou z výhod toho, že Daphneina práce zůstávala bez náležitého ocenění. Čtenářky si Sally představovaly jako poměrně přitažlivou, ale obecně přístupnou ženu v domácnosti s encyklopedickými znalostmi o použití sody bikarbony a nejlepších strategiích boje proti smutnicím. Daphne mohla sedět za psacím strojem v ponožkách a nikdo o tom nevěděl. A dokonce i při svých výpravách za vyšetřováním mimo záznam Daphne zjistila, že její mírně zanedbaný vzhled představuje výhodu. Značně pochybovala, že by ženy v té prádelně v East Endu byly tak vstřícné, kdyby se tam objevila s perfektně nanesenou rtěnkou a bezchybným účesem.

Daphne Kingová si byla zcela vědoma toho, že se nemůže považovat za žádnou velkou krásku, ale její reakce byla: kašlu na to. Sherlock Holmes přece neprosul svou pohledností ani netrpěl tím, že není *à jour*, pokud jde o módu.

Zanechala spěšné krejčovské inventury a obrátila svou pozornost k mnohem naléhavější věci: výtisku *Standardu*, který si nacisty napsala do aktovky. Přeskočila titulky ŽENA BOJUJE S BANDITY V KINĚ PŘI PROMÍTÁNÍ VRAŽEDNÉHO

DRAMATU (k tomu se vrátí později) a několik inzerátů s otázkou „Bojujete s ochromujícím revmatismem?“ (doufala, že je ještě několik desetiletí nebude potřebovat), nalistovala požadovanou stránku a četla:

HARRISON A D'ARBYOVÁ SE VRACEJÍ DO WEST ENDU

Tyrone Bridge

Sezona pantomimy je v plném proudu a po Shaftesbury Avenue se rozléhají výkřiky „Je to za vámi!“ Vhodný refrén pro Chestera Harrisona a Theodora D'Arbyovou, kteří naklusali s ocasem mezi nohama zpátky do Londýna – jejich kariéra je pravděpodobně nadobro u konce.

Čtenáři jistého věku si ty dva možná pamatují z jejich inscenace *Hamleta* z roku 1919, v níž Harrison režíroval D'Arbyovou v titulní roli. (Autor článku přirozeně odpustí případné výpadky paměti: za těch šestnáct roků, které uplynuly od chvíle, kdy se D'Arbyová naposledy uráčila vstoupit na divadelní prkna, množství mnohem nezapomenutelnějších princů dánských dumalo nad tímto příliš, příliš poskvřeným tělem.) Nebo si čtenáři možná vzpomenou na další divadelní počín této dvojice, Harrisonovu vlastní hru *Žena plná grácie a vzteku*, a na přirovnání k Wildeovi a Shawovi, jimiž ji častovali kritici méně nároční než autor této stati. Diváci jim leželi u nohou – zlatému páru s Midasovým dotykem. Někdo by řekl, že je škoda, že Hollywood k nim nebyl tak laskavý.

Harrisona a D'Arbyovou odvála od našich břehů arogance, ctižádostivosti a člověk by si troufl říct, že i náznaky skandálu. Zpět je přivedly neúspěch a zoufalství. Poté, co absolvovali turné po regionálních jevištích, nyní Harrison přiváží svou inscenaci *Vánoční koledy* do hlavního města, kde se zatajeným dechem očekáváme debut jeho ubohého souboru ve West Endu dnes večer, 22. prosince 1935. Bohužel nám zatím nebude dopřáno vidět D'Arbyovou

znovu na jevišti, ačkoli tento kritik musí uznat, že by byla velmi přesvědčivým Duchem minulých Vánoc.

Harrison a D'Arbyová nám sice kdysi možná přinesli skvělého králevice dánského, ale člověk si nemůže pomoci, aby se mu nyní v mysli nevybavily dvě jiné shakespearovské postavy: král Lear, který prosí vesmír, aby mu na jeho pouti divočinou sežehl bílou hlavu, a samolibý Mikuláš Klubko, jenž se potýká s iluzemi o kráse.

Daphne zvedla obočí a povzdechla si. Mdlé skopové převlečené za kulturně jiskřivé jehněčí, pomyslela si. Kdyby člověk poslouchal, co se šušká na Fleet Street, v srdci britského tisku (což se Daphne občas cítila povinována udělat, samozřejmě pouze ve jménu profesních znalostí), věděl by, že Tyrone Bridge, známý jakožto vynikající recenzent, má v posledních letech spíše pověst záštiplného ostouzeče. A jeho shakespearovské odkazy byly zarážejícím způsobem nahodilé: Daphne předpokládala, že Chester Harrison má být vetchý, blouznící Lear, zatímco Theodora D'Arbyové Bridge v té své matoucí všehochuti přisoudil roli Mikuláše Klubka. Fotografie uvedená u „článku“ (pokud byste v sobě měli dost velkorysosti, abyste ho tak nazvali – Daphne ji neměla) však prozrazovala nesprávnost portrétu, který Tyrone Bridge vykreslil. Daphne si pozorně prohlédla dvojici, jak vypadala v roce 1919: Chester Harrison byl až přehnaně pohledný muž s bezvadným plnovousem a vědoucím úsměvem na tváři, zatímco Theodorin pohled sfingy a nápadné mikádo působily fascinujícím dojmem.

Autobus se kodrcal po nábřeží, na jih od něj se třpytila ledová Temže a davy lidí pospíchajících za vánočními nákupy proudily ke Covent Garden a zase zpátky. Daphne odšroubovala uzávěr pera a zapsala si jediný zajímavý odkaz, na který narazila v jinak monotónním nářku Tyrona Bridge, „arogance, ctižádostivost a... skandál“. Potenciálně vzrušující kombinace. Možná z toho příběhu ještě něco vykřeše.

3.

Z autobusu vyskočila na náměstí Piccadilly Circus, kde Eros předváděl oslnivý plášť z čerstvého sněhu. Nějaký šprýmař navíc vyšplhal na sochu a opatrně jí položil na hlavu poněkud zplihlou santovskou čepici, čímž jí dodal tak trochu směšný vzhled někoho, koho cestou na večírek opustili kamarádi. Daphne zamířila ke Královskému divadlu a sněhové vločky ji nepřestávaly závratně pohánět vpřed.

Jak se blížila k budově, zahlédla dalšího člověka, který si k ní razil cestu. Modrá, červená a žlutá barva jeho deštníku představovala odbojný barevný cákanec na bílém plátně metropole. Jakmile se ocitl pod markýzou, sundal si rukavice a pohlédl na plakáty zdobící dvoukřídlové dveře: CHESTER HARRISON UVÁDÍ VÁNOČNÍ KOLEDU. V bytelném, i když mírně obnošeném tvídovém kabátě pevně ovinutém kolem těla, tmavě fialovém plstěném klobouku a hejskovské červené šále, jež mu částečně zakrývala vousy, ten muž vypadal jako ztělesnění bezstarostné bodrosti.

„Pan Harrison?“ uslyšela Daphne samu sebe vyhrknout. „Jste pan Harrison, že ano? Daphne Kingová, *Chronicle*. Ráda vás poznávám.“

Zatřásla deštníkem o něco energičtěji, než měla v úmyslu, a zasypala Chestera Harrisona sprškou sněhu.

„Velice se omlouvám, pane Harrisoně – složit tuhle zpropadenou věc, aniž by kolem toho byl pekelný poprask, je

zatraceně těžké,“ pokračovala Daphne a bez špetky elegance zápolila s deštníkem.

Na Chesterově tváři se objevil úsměv, který se nedal označit jinak než jako ďábelský. „Nuže, vy podivné stvoření, nemám nejmenší tušení, kdo jste – zatím jste mi poskytla řadu jmen, z nichž to moje bylo na prvním místě –, ale už jste mne stačila docela zaujmout. Je žalostně vzácné, když žena v dnešní době okoření svůj pozdrav výrazy jako ‚zpropadený‘, ‚zatracený‘ a ‚pekelný‘. Na takový žargon člověk narazí spíš v hospodě, poté co přístavním dělníkům skončí šichta.“

Daphne se na něj místo odpovědi roztržitě usmála, neboť její snaha zdolat deštník neutuchala. Navzdory této nesnázi se jí zmocnila nová a podivná smělost, pocit, že ona, Daphne – ano, *ona, Daphne* – vstupuje na nové kolbiště. Takové, na němž jí smělost nebude připadat ani nevhodná, ani podivná.

„Bohužel, můj talent v loděnicích nikdy neocenili, ale zjistíte, že hostince na Fleet Street nabízejí podobný lexikální zážitek: barvitý jazyk a barvité charaktery, jak se říká. Jsem z *Daily Chronicle*. Víím, že jste čekali Fabiana le Prince, ale ten je... Jde prý o nějakou politováníhodnou záležitost s ústřicemi,“ vysvětlovala Daphne, „takže tu máte místo něj mne – a já jsem ráda, že tu mohu být.“

V téže chvíli její deštník konečně podlehl překvapivě hrubé síle, kterou Daphne vyvinula. Napráhla ruku směrem k Chesterovi, ale on ji odstrčil a místo toho jí dal po jednom polibku na každou tvář, jak se to dělá na kontinentu.

„Ach ano! Samozřejmě. Theodora se o tom zmínila u snídani: požehnání pro nás všechny, které zaplní stránky *Chronicle*. Jaká radost. Co se mne týče, docela mne těší, že toho le Prince neuvidíme. Vždycky mi připadal až moc podlézavý. Mám takové tušení, že vy byste mohla být ten typ, který nás všechny udrží ve střehu, slečno Kingová,“ pravil vesele s přemrštěnou úklonou. „A trvám na tom, abyste mi říkala Chestere – pouze

můj účetní mě oslovuje pane Harrison, takže mě z toho oslovení trochu mrazí.“

Daphne se chystala pronést nějakou vtipnou poznámku (něco v tom smyslu, že pobývat ve společnosti takových *aktiv* anglické kultury je pro ni *kapitál*, který bude *investovat* do svého psaní atd. atd.), když vtom její snahy o slovní hříčku přerušil jakýsi vetřelec.

„Jsi spoutaný! Řekni mi proč, duchu?“ ozval se rozechvěle skřehotavý hlas.

„Nosím okovy, které jsem si za života ukoval,“ zarecitoval Chester a s okázalými gesty se otáčel kolem dokola. „Ačkoli teď mne trochu škrtí u krku. Co myslíš, směl bych požádat krejčí, aby mi je trochu povolili?“

„Třetí scéna prvního dějství byla, ehm, *vybroušena* tak, že z ní málem nic nezbylo. A jestli si s ní budeš ještě jakkoli pohrávat, můj nejdražší režisére, začnu se bát o *tvůj* život.“ Muž s kšticí neupravených bílých vlasů, jejichž řídké chomáče mu vytvářely kolem hlavy cosi jako svatozář, a trpytivýma modrýma očima, které zářily z obličeje zbrázděného vráskami a záhyby stárí, pevně uchopil Chestera kolem ramen a vřele ho objal.

„Ebenezere Vydřigroši, dnes večer, kdy se na nás v Londýně přijdou podívat lidé od novin, bych od tebe nečekal nic jiného než nesmysly.“ Chester se zasmál a káravě mu pohrozil prstem.

Navzájem se představili. Ukázalo se, že se jedná o Roberta Stirlinga neboli – jak vyžadoval, aby byl osločován od chvíle, kdy byl obsazen do role Vydřigroše – Ebbieho. Robert znal Chestera už od dob společných začátků v kabaretech, kdy se ucházel o stejné role (a v soupeření s ním prohrával), než se Chester začal věnovat režii. Nějakých třicet let se Robert houževnatě a zdatně věnoval budování solidní, spolehlivé kariéry tím, že hrál solidní, spolehlivé vedlejší role: uklidňujícího zástupce velitele, veselého strýčka nebo (v poslední

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražda v Královském divadle.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.